

Pakistan kurulmadan önceki devir Hindistan Müslümanları için hayati bir önem taşımaktaydı. O devirde yerli Müslümanlar düşman saldırılarından kurtulup sığınabilecek bir barınak arıyorlardı. Öyle bir sığınak arıyorlardı ki içinde dinlerine; siyasetlerine ve ekonomilerine bir saldırı yapılmamasın. İşte o sığınağı bulabilmek için Müslüman düşünürler, düşüncelerini Pakistan şeklinde gerçekleştirmeye çalıştılar. Pakistan bütün Müslümanların sesi idi. O devirde, bugün Müslüman düşmanlığı ile suçlanan Ahmedi Cemaati'nin rolü ile bugün Pakistan'a musallat edilmiş olan diğer cemaatlerin rolü neydi? Müslümanlar uğruna canını vermeye amade olan, canla başla mücadele veren kimdi? Bu sorunun cevabını Seyyid Reis Ahmed Caferi'nin "Hayat-ı Muhammed Ali Cinnah" adlı eserinde bulabiliriz. O, şöyle der:

"Şimdi Pakistan'la ilgili olarak ikinci büyük bir hizibin, yani Müslüman Ahmedi Cemaati'nin her iki kolu, "Muslim League"nin birliğine; Pakistan'ın gerekliliğine ve Cinnah'ın siyasî liderliğine içtenlikle inanmaktadırlar."

O devirde bu amaçla Müslümanların katlandığı eziyetlerin ve yaptığı fedakârlıkların hikâyesi çok uzundur. Hindistan'ın Doğu Pencap eyaletinde Müslümanlar öyle katledildiler, kanları öyle akıtıldı ki bütün o tarihî kayda geçirip anlatabilmemiz mümkün değildir. Hiçbir kalp o acıklı hikâyelere dayanamaz. Fakat o eziyet verici durumda Ahrar Cemaati ve Mevdudi'nin Cemaat-i İslâmisi'nin durumu ve ona karşılık Müslüman Ahmedi Cemaati'nin durumu neydi? Bu soruyu açıklamamız gerekir. O devir yalnız tebliğ devri olmayıp kılıçla cihad devriydi. Müslüman kadınların ırzlarına geçilmekte ve çocuklar kılıçtan geçirilmekteydi. Yağma edilmiş Müslüman kabilelerinin acıklı hikâyesini dile getirmemiz zordur. Bütün Müslümanlar genel olarak tarihten haberdardırlar. Benim dile getirmek istediğim şudur ki fiili cihad başlayınca Müslümanlık uğruna ilk saflarda çarpışan ancak Ahmedi Müslümanlardı. Ahmediye aleyhtarı bir Ahrar gazetesi olan "İhsan Gazetesi" 25 Eylül 1947 sayısında şöyle der:

"Kadiyan'lı Ahmedi gençler Hind ordusunun zulmünden bile korkmamaktadırlar. Onların tek isteği kadın, çocuk ve yaşlıları çıkarıp emniyete götürmektir. Bu gençler ölüm kısı kacınının yaklaşmakta olduğunu biliyorlardı. Hiçbir Müslüman'ın Hindistan'dan çıkarılmayacağını söyleyen Nehru hükümeti, Kadiyan'lı Müslümanları zorla çıkarmaya azimlidir." [6]

"Ahmedi gençler bazen gece gündüz nöbet tutarak yirmi dört saat tetikte beklerler. Uykusuzluk ve rahatsızlık yüzünden sıhhatleri bozulmuştur. Fakat yine de onlar ölüm korkusuyla kaçmak yerine ölümlle yarışmaya kararlıdırlar. Orada Müslüman ordusu yoktur. Hind ordusuyla Sih polisi onları korkutmaktadır. Hindu yüzbaşısı, dolu bir tabanca ile Ahmediler'i korkutmak için sağa sola dolaşıp durur."

Aynı gazete, 2 Ekim 1947 sayısında şöyle yazar:

“Sözü uzatmaya gerek yoktur. Şu anda en az elli bin kişi, Kadiyan'a[7] sığınmış bulunuyoruz. Yaşayabilmemiz için Ahmediler tarafından bize yiyecek verilmektedir. Hatta bazılarımıza ev bile verilmiştir. Fakat bu küçük kasabada fazla yer yoktur. Binlerce kişi açıkta yerde yatmaktadır. Onlar hem güneşten yanmakta, hem yağmurdan ıslanmaktadırlar.”

Geçenlerde Pakistan Savunma Bakanlığı tarafından “Kervan-ı Saht Can” adlı bir kitap yayınlanmıştı. Bu kitapta şöyle denmiştir:

“Kadiyan, bir sanayi ve ticaret merkezi olmanın yanında Müslüman Ahmediye Cemaati merkezi olması dolayısıyla tanınmaktadır. Kadiyan civarında hep Sihler yaşamaktadır. Pakistan kurulduğu zaman otuz beş, kırk kilometre uzaktaki Gayrı Ahmedi Müslümanlar bile Kadiyan'a sığınmak üzere gelmişlerdi. Bu sayı yavaş yavaş yetmiş altı bine ulaştı. Kadiyan'a sığınan bu mazlumlar, zalim ve cani Sihler tarafından yağma edildikleri için, Kadiyan'lı Ahmediler bu zavallıların sorumluluğunu üstlendiler. Bu kadar büyük bir kalabalığa yiyecek ve barınacak yer sağlamak kolay bir iş değildir. Özellikle yiyeceğin kıt ve pahalı olduğu günlerde binlerce kişiye bakmak çok zordur. Fakat bu zoraki misafirler, Pakistan Hükümeti araya girmediği sürece Kadiyan'lı Ahmediler'in gözetim ve korumasında kaldılar.”[8]

Bu binlerce kişiye yemek verildiğini ben iyi hatırlıyorum. Gittikçe kötüleşmekte olan durumdan dolayı tehlikeyi önceden sezen Ahmediye Cemaati Baş İmamı büyük miktarda buğdayı satın alarak gelecek için biriktirmişti. Bunun neticesinde Allah'ın (C.C.) lütfuyla bir tek Müslüman açlıktan ölüme terk edilmedi. Bununla kalmayıp ihtiyaç sahiplerinin ihtiyaçlarını gidermek üzere sandıklardaki çeyizler bile onlara dağıtıldı. Sonradan Vadedilen Mesih'in (A.S.) Üçüncü Halifesi seçilen Mirza Nasir Ahmed (A.R.), kendi eşinin elbiselerini dağıtarak bu işe öncülük etti. Bilindiği gibi zevcesi Maler Kotla'nın kral ailesindendi. Elbiseleri arasında, kendisinin bile giymeye kıyamadığı çok değerli ve eşi bulunmaz antika ata yadigarları vardı. Vadedilen Mesih Hazretleri'nin İkinci Halifesi'nin oğlu olan Hz.Mirza Nasir Ahmed, herkesin gözleri önünde ve ilk önce kendi evinden başlayarak elbise sandıklarını açmaya başladı ve çok geçmeden o fakirlerin hayal bile edemediği eşi bulunmaz elbiselerini onların arasında dağıtıverdi. Bu elbiseleri alanlar hep Gayrı Ahmedi Müslümanlardı. Ondan sonra her evin, her odanın ve her bavulun ağzı açılıverdi. İçinde ne varsa hepsi malları yağma edilmiş olan zavallı Gayrı Ahmedi Müslümanlara dağıtıldı. Sonunda ben Kadiyan'dan çıktığım zaman yanımda, içinde bir tek takım elbise bulunan bir çanta vardı. Bu demek değildir ki bir şey getiremiyorduk. Aslında bütün evlerimiz bomboştu ve içinde ne var ne yok hep dağıtılmıştı. Ahmediler'e düşman kesilen “Zamindar

Gazetesi” 3 ve 16 Ekim 1947 sayılarında şöyle bir yorum yapmıştır:

“Gurdaspur ilinde birçok yerde Müslümanlar kuşatma altında iseler de üç kamp büyüktür. Birinci kamp Batala'dadır. Oradaki Müslümanların durumu çok fecidir. Ne bir barınakları vardır ne de yiyecekleri mevcuttur. Hindu askerler sanki kıyameti kopartmışlar. Mücevherler ile diğer malları yağma etmekle kalmayıp şimdi Müslüman kadınların ırzına bile geçiyorlar. İkinci kamp Siri Gobind Pura'dadır. Onun durumu da Batala kampından az değildir. Üçüncü kamp Müslüman Ahmediye Cemaati merkezi Kadiyan'dadır. Hiç şüphe yok ki Ahmedi Müslümanlar mültecileri çok iyi bir şekilde korumuşlardır. Şu anda binlerce mülteci Ahmediler'in evlerinden yemek yemektirler. Kadiyan'lı Ahmediler, Hindistan hükümetinden erzak istemediler. Buna mukabil Kadiyan başkomiseri Kadiyan'daki yiyecekleri yağma ederek yerli ahaliyi ve mültecileri açlıktan öldürmek niyetindedir. Dünyada, yeryüzünde bundan daha büyük haksızlık olur mu?”

SÖZDE MÜSLÜMANLAR'IN KARAKTERİ

Evet! ben bundan daha büyük haksızlık ve zulüm yapılabileceğini söylüyorum. Bu bir gerçektir. Yabancıların yaptığı haksızlık ne kadar büyük olursa olsun insana, kendi arkadaşının verdiği eziyet kadar bir acı veremez. Bizi korur diye ümit ettiğimiz eller, bizi destekler diye beklediğimiz diller eğer bize düşmanlık besleyip bizi yaralamaya başlar ve olaylar kendi öz arkadaşları aleyhinde çevrilirse, işte o zaman bir kişi yahut bir millet bundan dolayı yabancıların verdiği eziyetten ve yaptığı haksızlıktan daha fazla rahatsız olurlar. Bir “Ahrar”[9] gazetesi olan “Zamindar Gazetesi” köşe yazarına ben cevap veriyorum. Evet! Sizlerin verdiği eziyet ve sizlerin yaptığı haksızlık, yabancıların yaptığı haksızlıktan daha fazladır. Ahrar'ın ve Mevdudi'nin Cemaat-i İslâmi'sinin Müslümanlara verdiği eziyet ve yaptığı haksızlıkları hiçbir Hindu yahut Sih cemaati vermemiş ve yapmamıştır. Bir Sih yahut Hindu'nun verdiği eziyet, bir Müslüman'ın öteki Müslüman kardeşine verdiği eziyetten daha acı verici olamaz. Pakistan için hayati bir önem taşımakta olan bir devirde; Müslümanların ölüm kalım mücadelesi verdiği bir devirde Müslüman Ahmediye Cemaati, kardeşleri uğruna fedakârlıklar yapıyordu. Fakat o mücadele sonunda kurulan Pakistan hakkında Mevdudi ne fetva veriyordu? Mevdudi'nin Pakistan'la ilgili düşüncesi şöyledir:

“Ram Das adlı Hindu yerine Abdullah adlı Müslüman iktidarı eline geçirirse bu İslâm değildir. Aksine bu tam bir milliyetçiliktir. Bu “İslâm Milliyetçiliği” bile Allah'ın (C.C.) şeriatinde “Hindu Milliyetçiliği kadar melundur.”[10]

Gördünüz mü? Müslümanları Hinduların kölesi yapmak için ne kadar bahaneler

uydurulmaktadır. Hindu milliyetçiliği uğruna didinmek caizdir; fakat İslâm Milliyetçiliği melundur!!!

Mevdudi daha sonra şöyle der:

“Ne Hindularla bir anlaşmazlığımız vardır; ne de İngilizlerle vatan uğruna bir kavgamız bulunmaktadır. Keza sözde bazı Müslümanların ilâh sayıldıkları sözde Müslüman ülkelerle de bir alâkamız yoktur. (Hindistan'da Müslüman) azınlıkları korumamıza da gerek yoktur. (Müslümanların çoğunlukta oldukları bölgelerde hükümet kurmak de istemeyiz. Elden ne giderse gitsin. İsa'nın dediği gibi, cübbe elden gidiyorsa, gömleği de bırakmaya hazırlanın”[11]

Bu Müslüman ülkelerden petrol fışkırmadığı müddetçe Mevdudi'nin bu ülkelerle bir alâkası yoktu. Artık oradan petrol fışkırmıştır. Mevdudi zavallı ne yapsın? Vadedilen Mesih'in (A.S.) Birinci Halifesi, bir hocanın; nikâhı kıyılmış olan bir kadının başka birisiyle ikinci kez nikâhını kıydığını duymuş. Bunu duyunca hocayı çağırıp bunun doğru olup olmadığını sormuş. Hoca: “Efendim! doğru; nikâh üzerine başka bir nikâh kıyılmaz. Yalnız adam elime para sıkıştırınca ben ne yapabiliirdim ki” demiş. Mevdudi'nin ve partisinin daha düne kadar Müslüman Arap ülkeleriyle bir alâkası yoktu. Ona göre daha düne kadar bazı Müslüman liderler “İlah” olmuşlardı. Yalnız artık oradan petrol fışkırmıştır. Mevdudi ne yapsın? Din başka para başkadır. Para gözlerini kamaştırmışsa Mevdudi ne yapsın?

Zalim! Sen Hz. Resulü Allah'ın (S.A.V.): “Canını malını ve namusunu korurken öldürülen bir Müslüman şehittir” buyurduğunu niçin hatırlamadın? O zaman kaç Müslüman kadının namusu tehlikede idi; Resulü Allah'ın (S.A.V.) mübarek isminin hürmeti tehlikede idi. Bütün bunlar Müslümanlar için ölüm kalım meselesiydi. Neden o zaman aklına gelmedi? O zaman sen Resulü Allah'ın (S.A.V.) hiçbir sözünü hatırlamadın. O zaman hatırladığın bir tek Hz. İsa'nın (A.S.) sözde bir sözü idi. Bugünse bizi suçluyorsun ve cihadı inkâr ettiğimizi ileri sürüyorsun!

Mevdudi daha sonra şöyle der:

“Müslümanların çoğunlukta oldukları yerler Hindu egemenliğinden kurtulur ve orada cumhuriyet düzeni kurulursa, böylece “İlâhî Hükümet” kurulmuş olur diyenler yanlış düşünmektedirler. Aslında böylece kurulan ancak Müslümanların kâfirane hükümeti olacaktır. Böylece bir hükümete “İlâhî Hükümet” ismini vermek bu pak ismi rezil etmek demektir.”[12]

Nava'i Vakit Gazetesi'nin kurucusu Hamid Nizami, Mevdudi Cemaati hakkında ne doğru söylemiştir:

“Biz suçlarız ki Mevdudi öteden beri Pakistan ve Cinnah hakkında taşıdığı kinini bugünde taşımaktadır. Biz yine suçlarız ki Mevdudi'nin Cemaat-i İslâmi ve dinî bir hareket değildir. O Hasan Bin Sabah gibi siyasî bir amacı taşımaktadır. Amaçları da dinin yüceltilmesi değil politik iktidarı ele geçirmektir.”[13]

O bakımdan bu suçlamayı reddetmemize gerek yoktur. Yalnız bu kadarla kalmayıp 1953'te Ahmediler aleyhinde mollalar tarafından başlatılan hareket üzerine, Pakistan hükümeti bu meseleyi Yüksek Mahkeme'ye götürdü. Bu mahkemenin özel oturum üyeleri Sn.Munir ile Sn.Kiyani'nin hazırladığı raporun bir bölümünü aşağıda açıklıyoruz. Bu kişilerin her ikisi de uluslararası seviyede tanınmış hukuk uzmanlarındandır. Pakistan'ın dostu kim düşmanı kimdir? Bu sorunun cevabını aşağıdaki kelimeler verebilir:

“Mevdudi Cemaati “Muslim Lig[14]“in Pakistan (temiz yer) düşüncesine açık olarak karşı idi. Pakistan kurulduğundan beri bu Cemaat onu “Na Pakistan” (pis yer) diye adlandırmaktadır. Bu Cemaat'in bize sunulan yazılarının hiçbirinde Pakistan'ın lehinde olan küçük bir işaret bile yoktur. Aksine bu yazılar birçok teoriyi kapsamakta ve hepsi de Pakistan'ın kurulmasına ve mevcut şekline karşı çıkmaktadır.”[15]

İşte bugün Müslüman Ahmediler'in baş düşmanı olan Mevdudi'nin Cemaati'nin karakteri buydu. İkinci sırada, şu anda Pakistan'a musallat edilmiş olan Ahrar Cemaati bulunmaktadır. Pakistan'ın kurulmasında Ahrar'ın karakteri nasıldı? Müslümanların Hindularla ölüm kalım savaşı yaptıkları bir devirde Ahrar'lı hocalar Müslümanlara ne öğretmekteydiler? Bu konuda bazı iktibaslar sunuyorum. Ahrar lideri sözde Amir-i Şeriat! Ataullah Şah Buharî şöyle demiştir:

“Hindular Müslümanları yiyip bitirirler diye onlardan korkmaktasınız. Bakınız horoz bacağını bile yiyebilmekten âciz olan, sizleri nasıl yiyebilir ki. Aslında Hinduların sizlerden korkması lâzımdır. Çünkü onlar sizden zayıftırlar..... Parmanad kardeşimiz (yani Hindu) yufka yüreklilik gösterirse haklıdır.”[16] Sözü şöyle devam etmektedir: “Hindular bizi yerler diyorlar. Süphanallah! Müslüman tam deveyi yiyip bitiriverir. Hindu bir serçeyi bile yemekten âciz iken sizleri nasıl yiyebilir?”[17]

Bunların “cihad” dedikleri işte budur. Bunlar gıda kelimesinin başında bulunan “G”nın gazisidirler. Çünkü güçleri ancak inek ve deveyi yemekle yetinmektedir. Ama diğer milletler gerçekten onları yiyip bitirmek üzere geldikleri zaman onların cihad inancı kayboluveriyor. Böyle bir durumda onları kurtarmaya gelen varsa bir tek Ahmedi gençlerdir. Bu olay her devirde cereyan etmiştir. Cihad meydanında hiçbir Ahrar'lı yahut Mevdudi Cemaati'ne mensup birisini göremezsiniz. Filistin'de çarpışmakta olan kaç kişileri vardır? Keşmir Hareketi'ne katılan kaç üyeleri bulunmaktadır? İslâmiyet'in yahut Müslümanların tehlikeye düşmesi üzerine bunların ön saflar şöyle dursun, son saflarda bile çarpıştıklarını aslâ göremezsiniz. Bugün meşhur şair Dr.Muhammed İkbâl'in ismi çok anılmaktadır. Dr.İkbâl'in Pakistan düşüncesini ileri sürdüğü ve düşüncesinin de ilham ve vahiy derecesinde olduğu ileri sürülmektedir. Daha düne kadar Ahrarlı'lar şöyle demektedirler:

“Pakistan düşüncesi bir “Siyasî Vahiy”dir. Bu asla “Rabbanî” vahiy değildir. Aksine bu (İngiliz Kraliçesi'nin ikamet ettiği) Buckingham Sarayı'nın Londra'dan geri dönmek üzereyken Dr.İkbâl'e bahşettiği vahiydir!”[18]

Bugün Dr.İkbâl'e, Allah tarafından gönderilen bir vahiy olarak ileri sürülen Pakistan düşüncesinin daha düne kadar Buckingham Sarayı vahiy olduğu ileri sürülmekteydi. Ahrarlı'lar Hindu liderlere nasıl tutkundular ve onlara nasıl yeğ çekiyorlardı. Bu konuda meşhur gazeteci Zafer Ali Han şöyle demektedir:

“Ahrar başkanı Sn. Habib-ur Rahman Ludhiyanavi çok galeyana geldi. Öfkeli bir şekilde, bin Cinnah (Pakistan'ın kurucusu), Şevkat ile Zafer (Müslüman liderler), Cevahir Lal Nehru'nun (Hindu lider) ayakkabısına bile eşit olamaz.”[19]

Bunlar nasıl cihad başlattılar? Ne gibi yüce! işler gerçekleştirdiler? Bu iktibastan iyice anlaşılmaktadır:

“1928'de Müslim Keşmir Kongresi yapıldı. Ahrar Partisi başkanının teklifi üzerine Pandit Moti Lal Nehru, Kongre başkanı seçildi. Yüz bin Hindu ve Müslüman kongreye katıldı. O günlerde “Nehru Rapor” yüzünden Pencap eyaletinde Hindu, Sih ve Müslümanlar, Nehru'nun aleyhindeydiler. Fakat Ahrar'ın politikası durumu değiştiriverdi.”[20]

Bu kadarla kalmayıp Ahrarlar Doğu Bengal'da ne yapmaktaydılar? Şu iktibas okunmaya değer:

“Pakistan adına 1946'da seçim yapılacaktı. Müslüman liderler Doğu Bengal'a giderek halkı Pakistan lehine oy vermeye davet ettiler. Bunun üzerine Hindular, para vererek kiraladı! hocaları Doğu Bengal'a gönderdiler. Bu hocalar Müslüman liderlerin birer kâfir olduklarına fetva verip Pakistan hareketinin de bir İngiliz oyunu olduğunu ileri sürerek bu hareketi başarısızlığa uğratmak için ellerinden geleni yaptılar.”[21]

Şimdi sizlere High Court (Danıştay) raporunu sunmak istiyorum. Ahrar'lı hocaların Pakistan'a nasıl karşı çıktıkları ve milleti nasıl aldattıkları; keza iğrenç amaçları uğruna İslâmiyet'in kutsal ismini nasıl suistimal ettikleri bu rapordan anlaşılacaktır: “Ahrar'ın geçmişinden anlaşılacağı gibi, onlar Pakistan kurulmadan önce (Pakistan kurucusu) Kaid-i Azam Muhammed Ali Cinnah ve diğer Müslüman güçlere karşı çıktılar. Bu Cemaat hâlâ kalben Pakistan'ı kabul etmemiştir..... Bunların tek amaçları Müslümanlar arasında anlaşmazlık yaratmak ve Pakistan'a zarar vererek halkın güvenini sarsmaktır. Kısacası bunların gayesi dinin kutsal ismi altında Müslüman hizipleri birbirine düşürmek ve Müslümanların birliğini yoketmektir.”[22]

Aynı raporda daha sonra şöyle bir yorum yapılmıştır:“Ahrar'ın rolü hakkında daha nazik kelimeler kullanmamız mümkün değildir. Onların karakteri özellikle çirkin ve nefrete şayan idi. Onlar maddî çıkarları uğruna dini alet ederek kutsal dinimizi küçük düşürdüler.”[23]

Ahrar liderlerinin tutumu hakkında şöyle denmiştir:“Ahrarlar Pakistan'a muhalif idiler. Ahrar'lı bir lider olan Muhammed Ali Calandari “Pakistan” (temiz yer) için “Palidistan” (pis yer) kelimesini hem Pakistan kurulmadan önce hem de kurulduktan sonra kullanmıştır. Ataullah Şah Buharî adlı başka bir Ahrar lideri ise: “Pakistan Ahrar'ın mecburen kabul ettiği bir fahişedir” demiştir.”[24]

Sözde İslâm mücahidlerinin yaptığı büyük işler işte bunlardır. Yalnız onların entrikaları daha bitmiş değildir. Aksine onların Pakistan aleyhindeki çabaları artık yeni boyutlara ulaşmıştır. Ahrarlar daha önce Pakistan aleyhinde her çareye başvurdular. Kimi zaman Müslüman Ahmediye Cemaati'ni bahane ederek, kimi zaman başka bahaneler uydurarak Pakistan'ı yok etmeye çalıştılar. Her seferinde entrikaları başarısız kaldı ve Yüce Rabbimiz Pakistan'ı korudu ve onlar hüsrana uğradılar. Fakat onların Pakistan'ı yok etmek üzere yaptıkları mücadele artık çok tehlikeli bir devreye girmiştir. Pakistan'ın gerçek kuvveti Kelime-i Şehadet'tir. Pakistan, Kelime-i Şehadet kuvvetiyle kurulmuştur. Bu hainler şimdi Kelime-i Şehadet'i silmeye çalışıyorlar; çünkü ancak bu vesile ile Pakistan'ı yok edebileceklerine inanıyorlar. Onların

şimdiki çabaları çok çirkindir. Pakistan'ı yok etmek için Kelime-i Şehadet'i bile yok etmeye kararlı gibi görünüyorlar. Bu amaçla Pakistan'da genel bir hareket başlatılmıştır. Ne şanssızlıktır ki Pakistan'ı korumayı amaç edinmiş ve vatanı uğruna her fedakârlığa hazır Ahmediler'i bahane ederek Pakistan'ın can damarı olan Kelime-i Şehadet'e saldırıda bulunulmuştur. Bu konuda edinilen bilgiye göre şimdi Hz.Mehdi'ye (A.S.) gelen bir vahiy uygun olarak insanların düşünceleri değişmeye başlamıştır. Kelime-i Şehadet'i sildirmekle ilgili olarak gelen haberlere göre, Pakistan polisi birçok yerde bu iş için Ahmediye Camileri'ne girdiği zaman, Ahmediler'in ağlayıp gözyaşı dökmelerinden ve Allah'a yalvarmalarından korkarak bu işten vazgeçmiş, hatta bu işi yapamayacağını kaymakama bildirmiştir. Bir defasında emniyet görevlileri kaymakamla birlikte Ahmediye Cami'i duvarına yazılı Kelime-i Şehadet'i sildirmek üzere gelmişler. Başkomiser kaymakama:

“Ben ve bana tabi olan hiçbir memur bu işi yapmayacaktır” demiş. Pakistan'da polisin adı çıkmıştır; onlara zalim, dinsiz, merhametsiz, utanmaz denir. Fakat Kelime-i Şehadet'in sevgisi onların da kalplerini değiştirmiştir. Birçok yerden buna benzer haberler bize ulaşmaktadır. Bazı yerlerde kaymakamlar başları eğik, üzüntülü bir şekilde gelmişler. Devlet görevlisi olduklarını söyleyerek mecbur olduklarını ileri sürmüşler ve Ahmediler'den Kelime-i Şehadet'i silmelerini rica etmişlerdir. Ahmediler'in bu çirkin işi yapmayacaklarını söylemeleri üzerine, Ahmedi olmayan birisini bu iş için görevlendirmişlerdir. O, da Kelime-i Şehadet'i silmek üzere ilerlediği zaman Ahmediler hep birlikte ağlamaya başlamışlar, bunun üzerine bu işten vazgeçilmiştir.

Bu çeşit birçok hadiseler olmuştur. Her seferinde ben Mesih-i Mev'ud (Vadedilen Mesih) ve Mehdi'nin (A.S.) şu vahyini hatırladım. Yani yeryüzünde yaşayanların düşünceleri değiştirilecektir. Müslümanların kalbinde Kelime-i Şehadet'in sevgisi genel olarak mevcuttur. Bu Allah'ın (C.C.) bir lütfudur. Pakistan Müslümanları bu konuda hükümetle işbirliği yapmağa niyetli değildirler. Yine de bazı çirkin olaylar da olmuştur. Onları görünce, Allah bu memleketi cezalandırabilir diye korkmaktayım.

Bir yerde Ahmedi bir öğrenci Kelime-i Şehadet rozetini ceketine takmıştı. Emniyet görevlileri onu yakalayıp karakola götürmüşler. Başkomiser bu öğrenciyi beş yüz Rupî para cezasına çarptırmış. Zavallı öğrencinin cebinde ancak üç yüz Rupî bulunuyormuş. Onu ödemiş; fakat Kelime-i Şehadet rozetini aslâ çıkarmayacağını söylemiş. Bunun üzerine o öğrenci adamakıllı dövülmüştür. Ahmediye Cemaati kaldığı ülkeye her yerde vefalı olduğu gibi Pakistan'da bulunan Ahmediler de Pakistan'a vefalıdırlar. Kelime-i Şehadet'i küçük düşürmek isteyen Pakistan Sıkıyönetim Hükümeti'ne yazıklar olsun!

Bundan daha feci bir olay da şöyledir: “Bir köydeki bütün köy halkı Ahmediye Cami'i duvarından Kelime-i Şehadet yazısını silmeyeceğini söylemiş. Bunun üzerine kaymakam bir Hıristiyan'ı

getirtmiş ve ona bu işi yapmasını emretmiştir. O, da papaza sormadan bu işi yapamayacağını söylemiş; papaz da Hıristiyanlar'ın bile Allah'ın (C.C.) vahdaniyetine (tek oluşuna) inandıklarını; çünkü Ekanim-i Selase yahut Teslis inancının da temelde Allah'ın (C.C.) birliği şeklinde özetlenebileceğini ileri sürerek "La İlahe İllallah" (yani Allah'tan (C.C.) başka ilâh yoktur) yazısını silemeyeceğini; ancak "Muhammed-ür Resulüllah" (yani Hz.Muhammed Allah'ın (C.C.) resulüdür) yazısını silebileceğini ileri sürmüştü. Bunun üzerine zavallı Hıristiyan "La İlahe İllallah" yazısını silmeyip "Muhammed-ür Resulüllah" yazısını silmiştir."

Ben Pakistan Sıkıyönetim Hükümeti'ni uyarıyorum. Yüce Allah kendi ismini sevdiği gibi Yüce Peygamberi'nin mübarek ismini de sever. Bizim Rabbimiz ne Kendi yok olacaktır ne de Mübarek Peygamberi, yüce habibi Hz.Muhammed'in (S.A.V.) kutsal isminin yok olmasına müsaade edecektir. Ey Pakistan halkı! Gelin ve bizimle birleşin! Hep birlikte Allah'ın (C.C.) vahdaniyetini ve Hz.Muhammed'in (S.A.V.) Risaletini koruyalım. Hiçbir diktatörden; hiçbir ordu ve polisten korkmayınız. Bu her türlü fedakârlık yapma zamanıdır. Bu Allah'ın (C.C.) vahdaniyetini ve Hz.Muhammed'in (S.A.V.) risaletini koruma zamanıdır. Ey Pakistan halkı! Eğer baki kalmak istiyorsanız Kelime-i Şehadet'i koruyun. Bu mübarek Kelime kendini yoketmek isteyenleri yoketmek gücüne de sahiptir. Allah sizlere akıl versin. Âmin

[6] Bugün Pakistan Sıkıyönetim Hükümeti, Ahmediler'in Hindistan ajanları olduğunu ileri sürmektedir!

[7] Kadiyan, Hindistan Ahmedi Cemaati'nin merkezidir.

[8] Karvan-ı Saht Can; Pakistan Savunma Bakanlığı; 1951 s.142

[9] Ahrar; Pakistan'ın kurulmasına karşı çıkmış Ahmediye düşmanı fanatik bir gruptur.(Çev.)

[10] Müslüman Or Mevcudah Siyasî Keşmekeş; c.3 s.125

[11] A.G.E.; s.147-149

[12] A.G.E.; s.175-176

[13] Nava'i Vakit Gazetesi; 15 Temmuz 1955 s.3

[14] Pakistan'ın kurucu partisinin ismidir.(Çev.)

[15] Rapor; s.361

[16] Reis-ül Ahrar; s.205

[17] Tercümün-ül İslâm; 22 Eylül 1961 s.12

[18] Tehrik-i Pakistan Par EK Nazar; s.18-19

[19] Çamanistan; s.165

[20] Reis-ül Ahrar; s.74-75

[21] Tulu'i İslâm Dergisi (Karaçi); 26 Mart; 1955 s.11

[22] Rapor; s.150

[23] A.G.E.; s.150

[24] A.G.E.; s.275